

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. rugsėjo 2 d.*

Byloje C-399/08 P

dėl 2008 m. rugsėjo 15 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos Komisija, atstovaujama V. Kreuzschitz, J. Flett ir B. Martenczuk, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Deutsche Post AG, įsteigtai Bonoje (Vokietija), atstovaujamai advokato J. Sedemund,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

*Proceso kalba: vokiečių.

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, įsteigtai Frankfurte prie Maino (Vokietija), atstovaujamai advokato R. Wojtek,

UPS Europe SA, įsteigtai Briuselyje (Belgija), atstovaujamai advokato E. Henny,

Vokietijos Federacinei Respublikai, atstovaujamai M. Lumma ir B. Klein, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusioms į bylą šalims pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano (pranešėjas), teisėjai A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan ir M. Berger,

generalinis advokatas N. Jääskinen,
kancleris R. Grass,

susipažinęs su 2010 m. kovo 24 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Savo apeliaciniu skundu Europos Bendrijų Komisija prašo panaikinti 2008 m. liepos 1 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Deutsche Post prieš Komisiją* (T-266/02, Rink. p. II-1233, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo jis panaikino 2002 m. birželio 19 d. Komisijos sprendimą 2002/753/EB dėl Vokietijos Federacinės Respublikos priemonių, skirtų *Deutsche Post AG* (OL L 247, p. 27, toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

- 2 Kaip išplaukia iš skundžiamame sprendime aprašyto nacionalinio teisinio pagrindo, pagal 1989 m. birželio 8 d. *Postverfassungsgesetz* (Pašto organizavimo įstatymas, *BGBL.* 1989 I, p. 1026) 1 straipsnio 2 dalį Vokietijos pašto įstaiga (*Deutsche Bundespost*) buvo suskaidyta į tris atskirus teisės subjektus, t. y. *Deutsche Bundespost*

Postdienst (toliau – *DB Postdienst*), *Deutsche Bundespost Telekom* (toliau – *DB Telekom*) ir *Deutsche Bundespost Postbank*. Kadangi *Postverfassungsgesetz* 65 straipsnio 2 dalyje buvo nustatyta, kad šie subjektai įpareigojami toliau teikti paslaugas, kurias prieš tai teikė *Deutsche Bundespost*, *DB Postdienst* perėmė *Deutsche Bundespost* veiklą pašto sektoriuje.

- 3 Remiantis *Postverfassungsgesetz* 37 straipsnio 3 dalimi, šie trys subjektai turėjo bendrai kompensuoti veiklos išlaidas, jei vienas jų negalėtų finansuoti savo veiklos iš savo pajamų. Be to, remiantis *Postverfassungsgesetz* 63 straipsnio 1 dalimi, *Deutsche Bundespost*, nepaisant jos suskaidymo, liko įpareigota iki 1995 m. mokėti į valstybės biudžetą gražintinas sumas, atitinkančias tam tikrą jos veiklos pajamų procentą.

- 4 Pagal 1994 m. sausio 12 d. *Postdienst-Pflichtleistungsverordnung* (Nutarimas dėl privalomų pašto paslaugų, *BGBI.* 1994 I, p. 86) 1 straipsnio 1 dalį *DB Postdienst* turėjo teikti „privalomas paslaugas“ visoje teritorijoje pagal vienodo tarifo visoje valstybės teritorijoje principą. Konkrečiai dėl pašto siuntinių pristatymo *Postdienst-Pflichtleistungsverordnung* 2 straipsnio 1 dalyje buvo numatyta, jog *DB Postdienst* privalo užtikrinti iki 20 kilogramų sveriančių ir tam tikrų matmenų neviršijančių siuntinių surinkimą, perdavimą ir įteikimą šioje teritorijoje. Be to, *Postdienst-Pflichtleistungsverordnung* 2 straipsnio 2 dalies 3 punktu *DB Postdienst* buvo suteikta teisė nustatyti mažesnę tarifą nei vienodas tuo atveju, kai klientas pats rūšiuoja siuntinius arba siunčia tam tikrą minimalų jų kiekį.

- 5 Remiantis 1994 m. rugsėjo 14 d. *Postumwandlungsgesetz* (Pašto reorganizavimo įstatymas, *BGBI.* 1994 I, p. 2339) 1 ir 2 straipsniais, suskaidžius *Deutsche Bundespost* sukurti trys subjektai nuo 1995 m. sausio 1 d. buvo reorganizuoti į akcines bendroves

(*Aktiengesellschaft* (AG)), t. y. į *Deutsche Post AG* (toliau – DP AG), *Deutsche Telekom AG* ir *Deutsche Postbank AG*.

- 6 Galiausiai 1997 m. gruodžio 22 d. *Postgesetz* (Pašto įstatymas, *BGBI.* 1997 I, p. 3294) 4 straipsnio 1 dalyje buvo numatyta, jog iki 20 kilogramų sveriančių siuntinių pristatymas yra universalioji paslauga.

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

- 7 DP AG veikia ir laišku pristatymo sektoriuje, kuriame, klostantis pagrindinės bylos aplinkybėms, ji turėjo monopolį, ir dviejuose kituose pašto sektoriuose, t. y. siuntinių bei periodinių leidinių ir dienraščių pristatymo sektoriuose, kurie abu savo ruožtu yra atviri konkurencijai.
- 8 Siuntinių pristatymo sektoriuje DP AG, be kita ko, teikia didelių kiekių siuntinių, kurie tiesiogiai netvarkomi prie pašto langelių, pristatymo paslaugas (toliau – siuntinių nuo durų iki durų sektorius). Šis sektorius savo ruožtu skirstomas į du pagrindinius segmentus, t. y. siuntinių gabenimą nuo durų iki durų, skirtą verslo klientams, rūšiuojantiems siuntinius arba pateikiantiems minimalų jų kiekį, ir siuntinių gabenimą nuotolinės prekybos įmonių, siunčiančių pagal katalogą ar elektroniniu būdu užsakytas prekes, pavedimu (toliau – nuotolinės prekybos segmentas).

- 9 1994 m. privati siuntinių pristatymo įmonė *UPS Europe NV/SA* (toliau – UPS) bei *Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV* (toliau – BIEK) pateikė Komisijai skundą. Iš esmės UPS ir BIEK kaltino *DB Postdienst* taikius nuostolingo pardavimo politiką siuntinių pristatymo nuo durų iki durų sektoriuje, kuri laikytina piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi, kaip tai suprantama pagal EB 82 straipsnį, ir savo nuostolius šiame sektoriuje dengus arba rezervuotame sektoriuje gautomis pajamomis, arba pažeidžiant EB 87 straipsnį suteiktomis viešosiomis lėšomis.
- 10 2001 m. gegužės 20 d. Komisija priėmė sprendimą 2001/354/EB dėl procedūros pagal EB 82 straipsnį (byla COMP/35.141 — *Deutsche Post AG*, OL L 125, p. 27), kuriame iš esmės nusprendė, kad *DB Postdienst*, vėliau DP AG, pažeidė EB 82 straipsnį, piktnaudžiaudama savo dominuojančia padėtimi tik siuntinių gabenimo segmente ir taip kenkdama nuotolinės prekybos įmonėms, kurios siunčia iš katalogo ar elektroniniu būdu užsakytas prekes, nes, be kita ko, nuo 1990 iki 1995 metų vykdydama nuostolingo pardavimo politiką, siūlė kainas, žemesnes už savo su atitinkamos paslaugos tipu susijusias ribines sąnaudas.
- 11 2002 m. birželio 19 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą, kuriame pripažino, kad pagal Pašto organizavimo įstatymo 37 straipsnio 3 dalį *DB Telekom*, vėliau *Deutsche Telekom AG*, atlikti mokėjimai *DB Postdienst*, vėliau DP AG, naudai, kompensuojant už bendros ekonominės svarbos paslaugų (toliau – BESP) teikimą, buvo didesni nei reikėjo, siekiant atlyginti papildomas grynąsias sąnaudas, kurių dvi pastarosios įmonės patyrė dėl šių paslaugų teikimo. Iš to Komisija padarė išvadą, kad kompensacijos perviršis buvo panaudotas deficitui konkurencijai atviruose siuntinių pristatymo nuo durų iki durų paslaugų sektoriaus segmentuose padengti. Pagal šį sprendimą šis deficitas iš viso siekė 1 118,7 mln. DEM ir atsirado dėl nuostolingo pardavimo politikos, kurią *DB Postdienst*, vėliau DP AG, vykdė 1994–1999 m. laikotarpiu ir kuri buvo konstatuota Sprendime 2001/354.

- 12 Todėl Komisija nusprendė, kad šis kompensacijos perviršis yra su EB sutartimi nesuderinama valstybės pagalba, ir nurodė Vokietijos Federacinei Respublikai imtis visų reikiamų priemonių, kad susigrąžintų šią pagalbą iš DP AG.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

- 13 Dėl ginčijamo sprendimo DP AG Pirmosios instancijos teismui pareiškė ieškinį dėl panaikinimo, be kita ko, nurodydama, kad Komisija pažeidė EB 87 straipsnio 1 dalį ir 86 straipsnio 2 dalį, nes neįrodė DP AG gautos naudos.
- 14 Konkrečiai kalbant, pateikdama pirmąjį kaltinimą, DP AG teigė, kad Komisija neįvykdė savo pareigos išnagrinėti, ar bendra *DB Telekom* mokėjimų suma viršijo bendrą papildomų grynųjų sąnaudų, kurių patyrė DP AG dėl BESP užduočių vykdymo, sumą. Antruoju kaltinimu ji tvirtino, jog Komisija bet kuriuo atveju neteisingai nusprendė, kad dėl *DB Telekom* mokėjimų ji tariamai galėjo padengti su nuostolinga pardavimo politika susijusias papildomas sąnaudas.
- 15 Dėl pirmojo kaltinimo Pirmosios instancijos teismas pirmiausia aprašė metodą, kurį taikydama Komisija padarė išvadą, kad DP AG gavo naudos.
- 16 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 78 punkte Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad Komisija konstatavo, jog, pirma, nuo 1990 iki 1995 m. DP AG buvo gavusi 11 081 mln. DEM *DB Telekom* mokėjimų, kurie buvo pripažinti vienintelėmis

ginčijamam sprendimui svarbiomis viešosiomis lėšomis. Antra, ji konstatavo, jog dėl nuo 1994 iki 1999 m. vykdytos nuostolingos pardavimo politikos DP AG buvo patyrusi 1 118,7 mln. DEM papildomų grynųjų sąnaudų konkurencijai atvirose siuntinių pristatymo nuo durų iki durų paslaugų segmentuose ir kad šios papildomos gryniosios sąnaudos nebuvo susijusios su BESP teikimu. Trečia, Komisija konstatavo, kad nuo 1990 iki 1998 m. bendras DP AG deficitas visuose veiklos sektoriuose sudarė 2 289 mln. DEM ir todėl ji negalėjo padengti šių papildomų grynųjų sąnaudų iš savo lėšų. Remdamasi šiomis trimis prielaidomis ir DP AG nepateikus įrodymų, kad aptariamas grynasis sąnaudas ji buvo padengusi kitomis lėšomis nei *DB Telekom* mokėjimai, Komisija padarė išvadą, kad DP AG neišvengiamai kompensavo minėtas papildomas sąnaudas šiais mokėjimais ir todėl gavo atitinkamo dydžio valstybės pagalbą.

¹⁷ Tuomet, siekdamas įvertinti, ar toks metodas buvo teisingas, skundžiamo sprendimo 80–82 punktuose Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad Komisija, neišnagrinėjusi šiuo klausimu Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktų duomenų, nepasisakė dėl klausimo, ar siuntinių nuo durų iki durų sektorius yra BESP, ir bent jau implicitiškai pripažino, kad, be papildomų grynųjų sąnaudų dėl savo nuostolingos pardavimo politikos, DP AG taip pat buvo patyrusi papildomų grynųjų sąnaudų, kurios savo ruožtu buvo susijusios su BESP teikimu.

¹⁸ Skundžiamo sprendimo 84 punkte Pirmosios instancijos teismas taip pat konstatavo, kad Vokietijos Federacinė Respublika buvo pateikusi Komisijai duomenų dėl su DP AG pavesta BESP užduotimi susijusių išlaidų, kurios tariamai siekė 20 426 mln. DEM, taigi kur kas daugiau nei 11 081 mln. DEM *DB Telekom* padarytų mokėjimų DP AG.

- 19 Galiausiai skundžiamo sprendimo 85 punkte Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad Komisija nepatikrino, ar visa šių mokėjimų suma nebuvo mažesnė už visą DP AG patirtų BESP papildomų grynujų sąnaudų sumą, dėl ko šie mokėjimai nebūtų suteikę pastarajai jokios naudos.
- 20 Todėl skundžiamo sprendimo 88 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog Komisija teisiniu požiūriu pakankamai nepagrindė, kad *DB Telekom* mokėjimai DP AG suteikė pastarajai galimybę gauti naudos EB 87 straipsnio 1 dalies prasme.
- 21 Šiuo klausimu, atsakydamas į Komisijos argumentus, skundžiamo sprendimo 91 punkte Pirmosios instancijos teismas patikslino, kad šios institucijos turima diskrecija nėra tokia plati, kad leistų jai preziumuoti, jog *DB Telekom* mokėjimai suteikė DP AG naudos, prieš tai nepatikrinus, ar bendra šių mokėjimų suma viršija bendrą su BESP teikimu susijusių sąnaudų sumą, nors Vokietijos institucijos buvo pateikusios atitinkamų duomenų.
- 22 Skundžiamo sprendimo 93 ir 94 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Komisija tikrai privalo atlikti atitinkamą tyrimą net tais atvejais, kai, kaip ji teigė šioje byloje, nėra įvykdomos 2001 m. lapkričio 22 d. Sprendime *Ferring* (C-53/00, Rink. p. I-9067) bei 2003 m. liepos 24 d. Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, Rink. p. I-7747) suformuluotos sąlygos. Tačiau Komisija tiesiog konstatavo, jog dėl DP AG nuostolingų pardavimo politikos kilusios papildomos grynosios sąnaudos negalėjo būti kompensuotos, atsižvelgiant į tai, kad jos nebuvo susijusios su BESP vykdymu, ir nepatikrino, ar DP AG nebuvo patyrusi kitų

papildomų grynąjų sąnaudų, savo ruožtu susijusių su BEBP vykdymu, už kurias ji turėjo teisę į kompensaciją visais *DB Telekom* mokėjimais.

- 23 Atsižvelgdamas į šiuos argumentus, skundžiamo sprendimo 96 punkte Pirmosios instancijos teismas pritarė pirmajam DP AG pateiktam kaltinimui.
- 24 Toliau Pirmosios instancijos teismas papildomai nagrinėjo antrąjį DP AG pateiktą kaltinimą. Konkrečiai kalbant, skundžiamo sprendimo 102–107 punktuose jis, remdamasis ginčijamame sprendime esančiais bei Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktais duomenimis, išnagrinėjo, ar 1990–1995 m. atlikti *DB Telekom* mokėjimai, siekę 11 081 mln. DEM, leido DP AG padengti papildomas grynąsias sąnaudas dėl nuostolingos pardavimo politikos, kurios siekė 1 118,7 mln. DEM. Skundžiamo sprendimo 108 punkte Pirmosios instancijos teismas paneigė tokią prielaidą atsižvelgdamas į tuo pačiu laikotarpiu DP AG patirtus nuostolius, kurie siekė 16 363 mln. DEM.
- 25 Tuo remdamasis, skundžiamo sprendimo 109 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog Komisijos argumentą, kad ieškovė gavo 1 118,7 mln. DEM naudos, nes tik *DB Telekom* mokėjimais galėjo finansuoti tariamas papildomas grynąsias sąnaudas, susijusias su jos nuostolingos pardavimo politika, paneigia išvada, jog DP AG galutinių nuostolių nuo 1990 iki 1995 m. suma buvo tokia, kad *DB Telekom* mokėjimai DP AG pasirodė nepakankami papildomoms grynosioms sąnaudoms, susijusioms su jos nuostolingos pardavimo politika nuo 1994 iki 1999 m., padengti.
- 26 Pritaręs šiems dviem kaltinimams, Pirmosios instancijos teismas panaikino ginčijamą sprendimą, nenagrinėdamas kitų DP AG pareiktų kaltinimų.

Šalių reikalavimai

- 27 Savo apeliaciniame skunde Komisija prašo Teisingumo Teismo panaikinti visą skundžiamą sprendimą ir – pagrindinis reikalavimas – atmesti DP AG pareikštą ieškinį dėl panaikinimo arba – papildomas reikalavimas – grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui, ir priteisti iš DP AG bylinėjimosi išlaidas.
- 28 BIEK ir UPS pateikė papildomą apeliacinį skundą, kuriame prašo Teisingumo Teismo panaikinti visą skundžiamą sprendimą ir priteisti iš DP AG bylinėjimosi išlaidas.
- 29 DP AG prašo Teisingumo Teismo atmesti visą Komisijos apeliacinį skundą ir priteisti iš jos bylinėjimosi apeliacinėje instancijoje išlaidas. Be to, ji laikosi savo pirmojoje instancijoje pareikštų reikalavimų, kuriais prašo panaikinti ginčijamą sprendimą ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi Pirmosios instancijos teisme išlaidas. DP AG taip pat prašo pripažinti nepagrįstais papildomuose apeliaciniuose skunduose pareikštus reikalavimus.
- 30 Vokietijos Federacinė Respublika prašo Teisingumo Teismo atmesti apeliacinį skundą ir nurodyti Komisijai padengti bylinėjimosi išlaidas.

Dėl pagrindinio apeliacinio skundo

- 31 Grįsdama savo apeliacinį skundą, Komisija pateikia du apeliacinio skundo pagrindus, susijusius su EB 87 straipsnio 1 dalies ir 86 straipsnio 2 dalies pažeidimu, Pirmosios

instancijos teismui pripažinus neteisėtu metodą, kuriuo buvo naudotasi išvadai dėl valstybės pagalbos padaryti, ir su EB 230 straipsnio pažeidimu, Pirmosios instancijos teismui viršijus savo kompetenciją ir pakeitus Komisijos metodą, taikytą papildomoms sąnaudoms, susijusioms su BEŠP vykdymu, apskaičiuoti, savuoju.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su EB 87 straipsnio 1 dalies ir 86 straipsnio 2 dalies pažeidimu

Dėl pirmos dalies

— Šalių argumentai

- ³² Anot Komisijos, BIEK ir UPS, Pirmosios instancijos teismas pažeidė EB 87 straipsnio 1 dalį ir 86 straipsnio 2 dalį, nes, nepaaiškindamas priežasčių, dėl kurių Komisijos panaudotas metodas, siekiant nustatyti naudą, nebuvo teisingas, nusprendė, jog, siekiant nustatyti, ar nagrinėjamu atveju buvo suteikta naudos, turėjo būti taikytas kitas metodas.
- ³³ Komisija mano, kad ginčijamame sprendime panaudotas metodas buvo prasmingas, nes jis buvo pagrįstas prielaida, kad „pinigai, bent jau vidutiniu ar ilgu laikotarpiu, turi būti gauti iš kokio nors šaltinio ir jie neatsiranda iš niekur“. Anot jos, išvada, kad

DP AG vykdyta nuostolinga pardavimo politika buvo finansuojama iš šios įmonės gautos valstybės pagalbos, atrodo juo labiau logiška dėl to, kad, kaip matyti iš faktinių aplinkybių, veikla siuntinių nuo durų iki durų paslaugų sektoriuje buvo vykdoma nuostolingai dėl agresyvios politikos kainų srityje, kuri neleido padengti teikiamų paslaugų išlaidų, ir dėl to, kad kitose veiklos srityse DP AG neturėjo perviršio, kurį galėtų skirti minėtam sektoriui.

34 Šiomis aplinkybėmis, anot Komisijos, konstatavus deficitą vidutiniu ir ilgu laikotarpiu siuntinių nuo durų iki durų sektoriuje, o tai nebuvo ginčyta, ir nesant nuosavų lėšų, „neišvengiamai“ išplaukia, kad, kiek tai susiję šiuo sektoriumi, DP AG buvo priklausoma nuo su kitomis įmonės veiklos sritimis, kurioms buvo skiriama valstybės pagalba, susijusių finansinių kompensacijų. Todėl ji mano, kad ryšis tarp valstybės finansavimo ir nuostolinga pardavimo politikos visiškai akivaizdus ir dėl to nereikėjo jokių papildomų įrodymų.

35 DP AG atsikerta, kad Pirmosios instancijos teismas neprivalėjo nurodyti priežasčių, dėl kurių Komisijos pasirinktas metodas nebuvo teisingas, nes valstybės pagalbos sąvoka yra objektyvi. Šiuo klausimu, anot jos, minėto Sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* 92 punkte Teisingumo Teismas jau yra pažymėjęs, jog tam, kad nebūtų kvalifikuota kaip valstybės pagalba, kompensacija atlyginant už ją gaunančių įmonių suteiktas viešąsias paslaugas negali būti didesnė, negu būtina šių pareigų vykdymo sąnaudoms visiškai ar iš dalies padengti. Ji mano, kad tokius skaičiavimus atlikti būtina, todėl bet koks metodas, kurį taikant to nepadaroma, kaip antai panaudotas Komisijos, neišvengiamai neteisingas.

36 Anot DP AG, Komisijos panaudotas metodas bet kuriuo atveju netinkamas siekiant įrodyti, kad tariamas deficitas siuntinių nuo durų iki durų paslaugų sektoriuje buvo „neišvengiamai“ finansuojamas *DB Telekom* mokėjimais jos naudai. Ji mano, kad

taikant tokį metodą neatsižvelgiama į tai, jog realiame ūkiniame gyvenime, jeigu per vienus metus patirtų nuostolių negalima kompensuoti nuosavomis lėšomis, jie registruojami kaip į paskesnių metų balansą perkeliama nuostoliai. Todėl paprasta aplinkybė, jog nuostolių negalima kompensuoti nuosavomis lėšomis tais metais, kai jie patiriami, nebūtinai reiškia, kad jie kompensuojami išorinėmis lėšomis.

- 37 Vokietijos Federacinės Respublikos nuomone, ši byla susijusi ne vien su paprastu klausimu dėl nagrinėjamo atveju taikytino metodo – jos dalyką sudaro Komisijai tenkančios pareigos įrodyti aplinkybę, kaip DP AG gavo naudos, apimtis. Anot šios valstybės narės, Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* nurodoma skaičiais įvertinti papildomas grynąsias sąnaudas, patirtas dėl pareigos teikti BESE, ir palyginti jas su kaip kompensacija už šias pareigas pervestomis lėšomis. Ji mano, kad galimas kompensacijos perviršis gali būti konstatuotas tik atsižvelgiant į tokį palyginimą.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 38 Pirmiausia reikia priminti, jog pagal nusistovėjusią teismo praktiką, kvalifikuojant kaip „pagalbą“ pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį, reikalaujama, kad būtų įvykdytos visos šioje nuostatoje numatytos sąlygos (1990 m. kovo 21 d. Sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, vadinamojo *Tubemeuse*, C-142/87, Rink. p. I-959, 25 punktas; 2008 m. liepos 1 d. Sprendimo *Chronopost ir La Poste prieš Ufex ir kt.*, C-341/06 P ir C-342/06 P, Rink. p. I-4777, 125 punktas ir 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Essent Netwerk Noord ir kt.*, C-206/06, Rink. p. I-5497, 63 punktas).

- 39 Pavyzdžiui, kad nacionalinė priemonė būtų kvalifikuojama kaip pagalba, reikia: pirma, valstybės priemonės arba priemonės panaudojant valstybinius išteklius, antra, ši priemonė turi galėti daryti įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai, trečia, ja turi būti suteikta nauda jos gavėjui ir, ketvirta, ji turi iškraipyti ar galėti iškraipyti konkurenciją (šiuo klausimu, be kita ko, žr. 2006 m. kovo 23 d. Sprendimo *Enirisorse*, C-237/04, Rink. p. I-2843, 38 ir 39 punktus; 2006 m. kovo 30 d. Sprendimo *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, C-451/03, Rink. p. I-2941, 56 punktą ir 2009 m. lapkričio 17 d. Sprendimo *Presidente del Consiglio dei Ministri*, C-169/08, Rink. p. I-10821, 52 punktą).
- 40 Kadangi šis apeliacinio skundo pagrindas susijęs tik su trečiaja iš šių sąlygų, pažymėtina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką valstybės pagalba laikomi kišimais, kurie, kad ir kokia būtų jų forma, gali tiesiogiai ar netiesiogiai suteikti įmonėms pranašumą arba kurie turi būti laikomi ekonomine nauda, kurios ją gaunanti įmonė nebūtų gavusi normaliomis rinkos sąlygomis (minėtų sprendimų *Enirisorse* 30 punktas, *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti* 59 punktas ir *Essent Netwerk Noord ir kt.* 79 punktas).
- 41 Šiomis aplinkybėmis dėl įmonių, kurioms pavesta BESP, Teisingumo Teismas yra patikslinęs, kad valstybės kišimosi priemonė nepatenka į EB 87 straipsnio 1 dalies reglamentavimo sritį, jeigu ji turi būti vertinama kaip kompensacija už paslaugas, kurias teikia naudos gaunančios įmonės, vykdydamos savo su viešosiomis paslaugomis susijusias pareigas, ir dėl to šios įmonės realiai negauna jokios finansinės naudos, ir dėl minėtos kišimosi priemonės jos neatsiduria palankesnėje konkurencinėje padėtyje, palyginti su kitomis su jomis konkuruojančiomis įmonėmis (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *Ferring* 27 punktą, *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* 87 punktą, *Enirisorse* 31 punktą ir *Essent Netwerk Noord ir kt.* 80 punktą).

- 42 Vis dėlto, kad konkrečiu atveju tokia kompensacija nebūtų pripažįstama valstybės pagalba, turi būti tenkinamos tam tikros sąlygos (minėtų sprendimų *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* 88 punktas, *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti* 61 punktas ir *Essent Netwerk Noord ir kt.* 81 punktas).
- 43 Konkrečiai kalbant, kompensacija negali būti didesnė, negu būtina tam, kad visiškai ar iš dalies padengtų viešųjų paslaugų pareigų vykdymo išlaidas, atsižvelgiant į su tuo susijusias pajamas ir pagrįstą pelną, gaunamą už šių pareigų vykdymą (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *Ferring* 32 punktą, *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* 92 punktą, *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti* 66 punktą ir *Essent Netwerk Noord ir kt.* 84 punktą).
- 44 Tai reiškia, kad kai Komisija turi įvertinti tam tikros BEP finansavimo sistemos teisingumą EB 87 straipsnio atžvilgiu, ji, be kita ko, turi įvertinti, ar įvykdoma ši sąlyga.
- 45 Šiuo klausimu, kalbant apie kaltinimą, kad skundžiamame sprendime nebuvo nurodyta Komisijos naudoto metodo trūkumų, pažymėtina, jog šio sprendimo 85 punkte Pirmosios instancijos teismas pirmiausia konstatavo, kad Komisija nepatikrino, ar visa *DB Telekom* mokėjimų suma viršijo visą DP AG patirtų BEP papildomų grynujų sąnaudų sumą.
- 46 Be to, visų pirma iš skundžiamo sprendimo 91 ir 94 punktų matyti, kad Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog Komisija negalėjo preziumuoti, kad minėti mokėjimai laikytini nauda, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, konkrečiai dėl to, kad ji nepatikrino, viena vertus, ar visa *DB Telekom* mokėjimų suma viršijo visą DP AG patirtų neginčijamų papildomų sąnaudų sumą ir, kita vertus, ar dėl BEP

teikimo ji nebuvo patyrusi kitų papildomų grynąjų sąnaudų, už kurias Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* nustatytomis sąlygomis ji būtų turėjusi teisę reikalauti kompensacijos šiais visais mokėjimais.

- 47 Šiomis sąlygomis Pirmosios instancijos teismo negalima veiksmingai kaltinti nenurodžius Komisijos ginčijamame sprendime panaudoto metodo trūkumų. Iš to, kas pasakyta, matyti, kad Pirmosios instancijos teismas nurodė šiuos trūkumus, vertindamas aptariamo metodo teisėtumą EB 87 straipsnio 1 dalies atžvilgiu.
- 48 Kadangi Pirmosios instancijos teismas pagrįstai nusprendė, kad ginčijamame sprendime Komisijos taikytas metodas neįtikinamas, pirmojo apeliacinio skundo pagrindo pirma dalis atmestina kaip nepagrįsta.

Dėl antros dalies

— Šalių argumentai

- 49 Antroje pirmojo apeliacinio skundo pagrindo dalyje Komisija, palaikoma BIEK ir UPS, tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai apkaltino ją neišnagrinėjus visų įrodymų, tarp jų ir pateiktų Vokietijos Federacinės Respublikos, ir kad, taip pasielgdamas, jis nepaisė įrodinėjimo pareigą reglamentuojančių taisyklių.

- 50 Ji mano, jog aplinkybės, kad DP AG neturi nuosavų lėšų, savaime pakako įrodyti, jog ji panaudojo valstybės lėšas, gautas dėl savo nuostolingos pardavimo politikos siuntinių nuo durų iki durų paslaugų sektoriuje atsiradusioms papildomoms grynosioms sąnaudoms finansuoti. Be to, Komisija ir UPS laikosi nuomonės, kad net jei Komisija būtų gavusi ir išnagrinėjusi visus duomenis ir įrodymus, į kuriuos skundžiamame sprendime daro nuorodą Pirmosios instancijos teismas, logiškai mažstant, ji nebūtų galėjusi padaryti kitokios išvados.
- 51 Komisija taip pat teigia, jog DP AG privalėjo įrodyti, kad ginčijamame sprendime panaudotas metodas buvo neteisėtas, o ne kad yra kitas metodas, kurį taip pat buvo galima taikyti. Kaip mano Komisija, bet kuriuo atveju, priešingai nei skundžiamo sprendimo 87 punkte nusprendė Pirmosios instancijos teismas, ji neprivalo įrodyti, kad buvo neįmanoma taikyti Pirmosios instancijos teismo parinkto metodo.
- 52 Šiuo klausimu Vokietijos Federacinė Respublika mano, kad Komisijos ir UPS teiginys, jog DP AG ir jos pačios pateiktų duomenų dėl papildomų grynųjų sąnaudų dėl su pašto paslaugomis susijusių bendros svarbos pareigų išnagrinėjimas bet kuriuo atveju nebūtų leidęs Komisijai padaryti kitokios išvados dėl naudos buvimo, nėra pagrįstas ir neatitinka DP AG ir šios valstybės narės pateiktų skaičių.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 53 Pirmiausia, kalbant apie argumentą, kad apkaltinęs Komisiją, jog ji neišnagrinėjo visų įrodymų, Pirmosios instancijos teismas pažeidė įrodinėjimo pareigą reglamentuojančias taisykles, pažymėtina, kad, viena vertus, skundžiamo sprendimo 85 punkte

Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog ginčijamame sprendime Komisija neatsižvelgė į Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktus duomenis, susijusius su tam tikromis dėl BESP užduoties vykdymo patirtomis papildomomis sąnaudomis. Kita vertus, skundžiamo sprendimo 86 punkte Pirmosios instancijos teismas taip pat konstatavo, jog ginčijamame sprendime Komisija nenurodė ir neįrodė, kad Vokietijos Federacinė Respublika arba DP AG nepateikė jai duomenų, būtinų norint įsitikinti, jog *DB Telekom* mokėjimų suma neviršijo neginčijamų papildomų grynųjų sąnaudų.

- 54 Konstatuotina, kad skundžiamo sprendimo 85–88 punktuose Pirmosios instancijos teismas apkaltino Komisiją neišnagrinėjus įrodymų, kuriuos jai buvo pateikusių administracinės procedūros šalys ir kurie galėjo pasirodyti reikšmingi sprendžiant klausimą dėl DP AG gautos „naudos“ pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, kaip teigė Komisija. Šiomis sąlygomis pažymėtina, kad Pirmosios instancijos teismas niekaip nepažeidė įrodinėjimo pareigą reglamentuojančių taisyklių.
- 55 Dėl argumento, kad net jei Komisija būtų išnagrinėjusi visus duomenis ir įrodymus, į kuriuos skundžiamame sprendime daro nuorodą Pirmosios instancijos teismas, logiškai mąstant, ji nebūtų galėjusi padaryti kitokios išvados, pakanka konstatuoti, kad būtent atsižvelgdamas į šiuos duomenis skundžiamo sprendimo 108 ir 109 punktuose Pirmosios instancijos teismas padarė kitokią išvadą nei ta, prie kurios buvo prieita ginčijamame sprendime. Tai reiškia, kad šis argumentas atmestinas kaip nepagrįstas.
- 56 Antra, dėl teiginio, kad skundžiamo sprendimo 87 punkte Pirmosios instancijos teismas neteisėtai nustatė Komisijai pareigą įrodyti, jog „neįmanoma“ taikyti Pirmosios instancijos teismo pasirinkto metodo, konstatuotina, kad šis teiginys grindžiamas neteisingu skundžiamo sprendimo supratimu.

- 57 Šiame punkte Pirmosios instancijos teismas tik konstatavo, jog kitokio metodo, nei išplaukiančio iš Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* suformuluotų kriterijų, panaudojimą jis būtų pripažinęs pateisinamu, jeigu objektyvios priežastys būtų neleidusios Komisijai išnagrinėti DP AG ir Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktų duomenų.
- 58 Skundžiamo sprendimo 87 punkte Pirmosios instancijos teismas tik pažymėjo, kad Komisija nenurodė nė vienos priežasties, galinčios patvirtinti kokią nors kliūtį tokiam nagrinėjimui. Šiomis aplinkybėmis šiam argumentui taip pat negali būti pritarta.
- 59 Atsižvelgiant į pirmiau išdėstytus argumentus, antra pirmojo apeliacinio skundo pagrindo dalis atmestina kaip nepagrįsta.

Dėl trečios dalies

— Šalių argumentai

- 60 Komisija, palaikoma BIEK ir UPS, kaltina Pirmosios instancijos teismą iškraipius bylos duomenis, nes skundžiamo sprendimo 82 punkte jis nusprendė, viena vertus, kad ginčijamame sprendime ji nepagrįstais nepripažino Vokietijos Federacinės

Respublikos pateiktų duomenų, pagal kuriuos siuntinių nuo durų iki durų paslaugų sektorius buvo BESP, ir, kita vertus, kad ji bent implicitiškai sutiko, jog, be nuostolingų pardavimo sukeltų papildomų grynųjų sąnaudų, DP AG taip pat buvo patyrusi papildomų grynųjų sąnaudų, savo ruožtu susijusių su BESP teikimo įpareigojimo vykdymu. Anot Komisijos, ginčijamo sprendimo 76 konstatuojamojoje dalyje buvo pripažinta, kad nagrinėjamas sektorius nėra BESP ir kad su BESP teikimu susijusių papildomų grynųjų sąnaudų buvimo klausimas taikant jos pasirinktą metodą bet kuriuo atveju nėra reikšmingas.

- 61 DP AG savo ruožtu mano, kad ši apeliacinio skundo pagrindų dalis akivaizdžiai nepagrįsta, nes, viena vertus, minėtų papildomų grynųjų sąnaudų klausimu Pirmosios instancijos teismas pasirėmė ginčijamo sprendimo 43 konstatuojamąja dalimi, kurioje kalbama apie visas siuntinių paslaugas, o siuntinių nuo durų iki durų paslaugų sektorius yra tik jų dalis. Kita vertus, anot jos, Komisijos kaltinimas grindžiamas neteisingu skundžiamo sprendimo supratimu, nes Pirmosios instancijos teismas panaikino ginčijamą sprendimą dėl to, kad Komisija bet kuriuo atveju neišnagrinėjo, ar *DB Telekom* mokėjimai nebuvo pagrįsti papildomomis grynosiomis sąnaudomis, susijusiomis su BESP teikimu.
- 62 Vokietijos Federacinė Respublika mano, kad ginčijamame sprendime Komisija išreiškė nuomonę tik dėl tam tikrų specifinių siuntinių gabenimo srities paslaugų, kiek tai susiję su jų kvalifikavimu kaip BESP, o ne dėl siuntinių gabenimo srities apskritai. Be to, šio sprendimo 72 konstatuojamojoje dalyje Komisija be jokių dviprasmiškumų paminėjo „konkrečiai apibrėžtą DP AG užduotį“ ir „pareigos teikti viešąją paslaugą vykdymą“. Todėl, jos manymu, Pirmosios instancijos teismas teisingai konstatavo, kad Komisija netiesiogiai pripažino faktą, jog, be kita ko, ir siuntinių nuo durų iki durų paslaugų sektoriuje tikrai yra viešosios paslaugos teikimo įpareigojimų, įtvirtintų nuostatais pristatymo pareigą laikantis prieinamo vieno tarifo.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 63 Pirmiausia primintina, kad pagal EB 225 straipsnį ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmą pastraipą Teisingumo Teismas nėra kompetentingas nustatyti faktinių aplinkybių arba iš principo vertinti įrodymų, kuriuos Pirmosios instancijos teismas pasitelkė šioms aplinkybėms pagrįsti. Jeigu šie įrodymai buvo gauti teisėtai ir buvo paisyta bendrųjų teisės principų ir procesinių normų, taikomų įrodinėjimo pareigai ir įrodymų tyrimui, tik Pirmosios instancijos teismas turi nustatyti jam pateiktų įrodymų vertę. Taigi šis įvertinimas pats savaime, išskyrus šių įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurį gali patikrinti Teisingumo Teismas (žr., be kita ko, 2010 m. kovo 18 d. Sprendimo *Trubowest Handel ir Makarov prieš Tarybą ir Komisiją*, C-419/08 P, Rink. p. I-2259, 30 ir 31 punktus bei nurodytą teismų praktiką).
- 64 Be to, reikia priminti, kad iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš byloje esančių dokumentų, nesant reikalo iš naujo įvertinti faktinių aplinkybių ir įrodymų (minėto Sprendimo *Trubowest Handel ir Makarov prieš Tarybą ir Komisiją* 32 punktas ir nurodyta teismų praktika).
- 65 Šioje apeliacinio skundo pagrindo dalyje Komisija savo pirmuoju kaltinimu ginčijo skundžiamo sprendimo 82 punkte esantį teiginį, jog ji neišreiškė nuomonės dėl Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktų duomenų, susijusių su aplinkybe, kad siuntinių nuo durų iki durų paslaugų sektorius yra BESP, nors ginčijamame sprendime Komisija konstatavo, kad šios paslaugos nėra BESP.

- 66 Šiuo klausimu pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 76 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė nuorodą į Nutarimo dėl privalomų pašto paslaugų (*Postdienst-Pflichtleistungsverordnung*) motyvus, pagal kuriuos, remiantis šio teisės akto 2 straipsnio 2 dalies 3 punktu, bendrosios paslaugos įpareigojimai neapima mažų siuntinių pristatymo, dėl kurių su atitinkamais klientais sudaromi specialūs susitarimai, pavyzdžiui, su klientais, kurie patys paruošia savo siuntas arba kurie sudaro bendradarbiavimo sutartis, ir šie verslo klientai gali būti atleisti nuo pristatymo pareigos, nes dėl šiame sektoriuje vykstančios konkurencijos ši pareiga tampa perteklinė.
- 67 Konstatuotina, kad, kaip pažymi Vokietijos Federacinė Respublika, minėtoje konstatuojamojoje dalyje dėl galimybės būti pripažintomis BESP Komisija kalbėjo tik apie tam tikras specifines, o ne apie visas siuntinių gabenimo paslaugas. Be to, taip pat reikia pabrėžti, kaip tą daro DP AG, kad Pirmosios instancijos teismas panaikino ginčijamą sprendimą ne apkaltinęs Komisiją dėl nagrinėjamų paslaugų kvalifikavimo kaip BESP, o dėl to, kad Komisija neišnagrinėjo, ar *DB Telekom* mokėjimai laikytini perviršine kompensacija, palyginti su neginčijamomis papildomomis grynosiomis sąnaudomis, susijusiomis su BESP teikimu.
- 68 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismo negalima veiksmingai kaltinti iškraipius faktines bylos aplinkybes.
- 69 Todėl pirmajam Komisijos pareikštam kaltinimui negali būti pritarta.
- 70 Dėl antrojo kaltinimo, kad Komisija implicitiškai pripažino aplinkybę, jog DP AG buvo patyrusi papildomų grynųjų sąnaudų, susijusių su BESP teikimu, pakanka konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 73 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, jog „pasirodo, kad DP AG patiria papildomų grynųjų sąnaudų, kurių tik nedidelė dalis

nėra susijusi su viešosios paslaugos teikimo įpareigojimu“. Iš šio teiginio Pirmosios instancijos teismas, neiškraipydamas aplinkybių, galėjo padaryti išvadą, kad Komisija bent jau implicitiškai pripažino, jog DP AG, be kita ko, patiria su BESP susijusių išlaidų.

- 71 Todėl kadangi, kaip matyti iš išdėstytų argumentų, Pirmosios instancijos teismas neiškraipė jo vertinimui pateiktų aplinkybių, trečia pirmojo apeliacinio skundo pagrindo dalis taip pat atmetina kaip nepagrįsta.

Dėl ketvirtos dalies

— Šalių argumentai

- 72 Komisija, palaikoma BIEK ir UPS, ginčija antraeilius motyvus, išdėstytus skundžiamo sprendimo 101–109 punktuose, kuriuose Pirmosios instancijos teismas, be ginčijamame sprendime esančių duomenų, nagrinėjo Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktus duomenis. Šios šalys mano, kad šie duomenys, be kita ko, duomenys dėl DP AG Vokietijai gražintų sumų ir dėl *DB Telekom* mokėjimų, nėra reikšmingi naudojant Komisijos pasirinktą metodą, o tai pateisina aplinkybę, kad ji neginčijo šių duomenų teisingumo. Jos teigia, kad toks Pirmosios instancijos teismo vertinimas bet kuriuo atveju nepakankamas ir neteisingas, nes, viena vertus, iš to neišplaukia, kad DP AG būtų galėjusi finansiškai išsilaikyti be *DB Telekom* kompensacijų, ir, kita vertus, jis nėra susijęs su klausimu, ar DP AG turėjo pakankamų likvidžių lėšų dėl

savo nuostolingą pardavimo politiką atsiradusioms papildomoms grynosioms sąnaudoms kompensuoti, nepaisant bendro šios bendrovės turimo deficito.

73 Šiuo klausimu DP AG tvirtina, kad nėra reikšminga tai, jog Komisija kaltina Pirmosios instancijos teismą nepatvirtinus, kad DP AG būtų galėjusi išsilaikyti be finansinės kompensacijos. Jos manymu, Pirmosios instancijos teismas galėjo tiesiog atmesti galimybę, kad iš *DB Telekom* mokėjimų per 1990–1994 metus gautos lėšos buvo naudojamos 1995–1999 m. vykdytos nuostolingą pardavimo politiką sukeltoms papildomoms grynosioms išlaidoms padengti dėl to, kad tuo metu jos jau buvo išnaudotos.

74 Vokietijos Federacinė Respublika priduria, kad Komisija bet kuriuo atveju privalėjo įrodyti, jog aptariamai valstybės įnašai buvo perviršinė kompensacija už papildomas grynąsias išlaidas, patirtas teikiant BESP. Be to, jokių atskirai paimtų išlaidų negalėjo padengti kitos nuosavos DP AG lėšos, nes per aptariamą laikotarpį ji buvo patyrusi nuostolių. Jos manymu, iš tiesų vadovaujantis Komisijos metodu būtų prieita prie absurdiškos išvados, kad visos išlaidos turi būti finansuojamos iš viešųjų lėšų.

— Teisingumo Teismo vertinimas

75 Primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką dėl antraeilių Pirmosios instancijos teismo sprendimo motyvų pateikti kaltinimai negali lemti šio sprendimo panaikinimo ir todėl yra nereikšmingi (2002 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *Hirschfeldt prieš AEE*, C-184/01 P, Rink. p. I-10173, 48 punktas; 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 148 punktas ir 2007 m. kovo 9 d. Nutarties *Schneider Electric prieš Komisiją*, C-188/06 P, 64 punktas).

- 76 Šiuo klausimu iš pirmų trijų šio apeliacinio skundo pagrindo dalių analizės matyti, kad Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos pritardamas pirmajam ieškinyje dėl panaikinimo DP AG suformuluotam ieškinio pagrindui, pagal kurį nusprendusi, kad *DB Telekom* mokėjimai suteikė jai naudos, Komisija pažeidė EB 87 straipsnio 1 dalį.
- 77 Todėl, net darant prielaidą, jog skundžiamo sprendimo 101–109 punktuose išdėstytas pagrindimas neteisingas teisiniu požiūriu, reikia pabrėžti, jog toks konstatavimas neturėtų jokios įtakos kaltinimo dėl ginčijamo sprendimo neteisėtumo EB 87 straipsnio 1 dalies atžvilgiu vertinimo pagrįstumui.
- 78 Šiomis sąlygomis konstatuotina, kad ketvirta pirmojo apeliacinio skundo pagrindo dalis netinkama.
- 79 Atsižvelgiant į pirmiau išdėstytus argumentus, atmestinas visas pirmasis Komisijos pateiktas apeliacinio skundo pagrindas.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su EB 230 straipsnio pažeidimu

Šalių argumentai

- 80 Antruoju savo apeliacinio skundo pagrindu Komisija kaltina Pirmosios instancijos teismą nepaisius savo kompetencijos ribų, kurios išplaukia iš EB 230 straipsnio, nes jis pakeitė Komisijos taikytą su BEP teikimu susijusių papildomų sąnaudų

apskaičiavimo metodą savuoju. Ji mano, kad jeigu ji teikia pirmenybę tam tikram metodui, kuris leidžia laikantis gero vidaus administravimo praktikos greitai ir veiksmingai išnagrinėti pareiškėjų pateiktus kaltinimus, Pirmosios instancijos teismo kompetencijai nepriklauso vietoj jos spręsti, kokį metodą pasirinkti.

81 Be to, Komisija, palaikoma BIEK ir UPS, tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 101–109 punktuose išdėstytuose motyvuose Pirmosios instancijos teismas vietoj Komisijos įvertino duomenis, kurie nebuvo išnagrinėti priimant ginčijamą sprendimą.

82 DP AG savo ruožtu mano, kad Pirmosios instancijos teismas tiesiog pasinaudojo metodu, kuris būtinai turi būti naudojamas pagal Teisingumo Teismo praktiką. Ji teigia, kad, anot Teisingumo Teismo ir vadovaujantis Komisijos administracine praktika, naudos konstatavimas valstybės pagalbos atvejais dėl valstybės lėšų suteikimo kompensuojant už viešosios paslaugos teikimo įpareigojimą suponuoja, kad pirmiausia būtų nustatytos sąnaudos, atsiradusios dėl viešosios paslaugos teikimo įpareigojimo.

83 Vokietijos Federacinė Respublika savo ruožtu teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nėra neteisėtai pakeitęs Komisijos vertinimo savuoju. Ji mano, kad šiame apeliacinio skundo pagrinde nurodytuose skundžiamo sprendimo punktuose Pirmosios instancijos teismas tiesiog pateikė vertinimą apskaitos požiūriu, skundžiamo sprendimo 78–96 punktuose įvertinęs ginčijamą sprendimą teisės požiūriu. Be to, anot jos, kadangi buvo konstatuotas EB 87 straipsnio 1 dalies pažeidimas, šis apeliacinio skundo pagrindas bet kuriuo atveju netinkamas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 84 Pažymėtina, kad, kaip išplaukia iš EB 230 straipsnio, ieškinio dėl panaikinimo dalyką sudaro šiame straipsnyje išvardytų Bendrijos institucijų priimtų teisės aktų teisėtumo įvertinimas, o tokia ieškinyje pateiktų ieškinio pagrindų nagrinėjimo tikslas ar poveikis nėra pakeisti per administracinę procedūrą atliktą išsamų bylos tyrimą (šiuo klausimu žr. 2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 103 punktą).
- 85 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 68–88 punktuose Pirmosios instancijos teismas išnagrinėjo ginčijamame sprendime Komisijos panaudotą metodą EB 87 straipsnio 1 dalies požiūriu, visų pirma siekdamas patikrinti, ar mokėjimai, kuriuos DP AG gavo iš *DB Telekom*, galėjo sudaryti naudą, kaip ji suprantama pagal minėtą nuostatą ir reikšmingą teismų praktiką.
- 86 Atlikdamas šią analizę, skundžiamo sprendimo 80–88 punktuose Pirmosios instancijos teismas pabrėžė, kad Komisijos skaičiavimų ginčijamame sprendime elementai yra neįtikinami, o tai reiškia, kad ji neįrodė, jog minėti mokėjimai suteikė DP AG tokios naudos.
- 87 Šiomis sąlygomis konstatuotina, kad Pirmosios instancijos teismas nepakeitė Komisijos skaičiavimo metodo savuoju ir kad jo nagrinėjimas apsiribojo vien teismine ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrole.

- 88 Dėl kaltinimo, kad išnagrinėjęs duomenis, kurie nebuvo nagrinėti priimant ginčijamą sprendimą, Pirmosios instancijos teismas atliko Komisijai tenkančią užduotį, konstatuotina, kad negali būti pritarta šiam antrajam kaltinimui, atsižvelgiant, viena vertus, į šio sprendimo 76–78 punktuose išdėstytus argumentus dėl papildomo Pirmosios instancijos teismo vertinimo, pateikto skundžiamo sprendimo 101–109 punktuose, po būdžio ir, kita vertus, į šio sprendimo 75 punkte cituotą Teisingumo Teismo praktiką.
- 89 Atsižvelgiant į pirmiau išdėstytus argumentus, Pirmosios instancijos teismo negalima veiksmingai kaltinti, kad jis, pažeisdamas EB 230 straipsnį, viršijo savo kompetenciją. Todėl antrasis apeliacinio skundo pagrindas atmestinas kaip nepagrįstas.
- 90 Kadangi nė vienam iš Komisijos pagrindžiant apeliacinį skundą pateiktų pagrindų nebuvo pritarta, visas apeliacinis skundas atmestinas.

Dėl papildomų apeliacinių skundų

Šalių argumentai

- 91 Savo papildomais apeliaciniiais skundais BIEK ir UPS teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nepaisė Sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, nes neatsižvelgė į tai, jog nagrinėjamu atveju nebuvo įvykdytas nė vienas tame sprendime suformuluotas reikalavimas, siekiant, kad kompensacija už BESP teikimą atitiktų

valstybės pagalbos srities taisyklės. Anot jų, pirma, DP AG praktika, kurią sudarė mažesnių kainų nei vienodas teisės aktuose nustatytas tarifas taikymas siuntinių nuo durų iki durų paslaugų sektoriuje, neatitiko viešosios paslaugos užduoties. Antra, jos mano, kad sąlygos, kuriomis buvo vykdyti *DB Telekom* mokėjimai, nebuvo nustatytos iš anksto objektyviai ir skaidriai. Trečia, jos tvirtina, kad be tikslaus priskyrimo nebuvo įmanoma nustatyti, ar dėl šių mokėjimų atsirado perviršinė kompensacija. Galiausiai, jų nuomone, kompensacija, kuriai turėjo būti skirti minėti mokėjimai, buvo įvykdyta neatsižvelgiant į jokią su BESP teikimu susijusių išlaidų analizę.

- ⁹² DP AG atsako į šiuos argumentus, kad Pirmosios instancijos teismas neprivalėjo vertinti, ar buvo laikytasi Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* nustatytų reikalavimų. Ji mano, kad ginčijamam sprendimui panaikinti pakako konstatavimo, jog Komisija nepatikrino, ar DP AG patyrė papildomų grynujų sąnaudų, susijusių su BESP pareigų vykdymu.

Teisingumo Teismo vertinimas

- ⁹³ Pirmiausia nusprendęs, kad Komisija bent jau implicitiškai pripažino, jog DP AG buvo patyrusi papildomų grynujų sąnaudų, iš dalies susijusių su BESP teikimu, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 66–73 punktuose, spręsdamas teisėtumo klausimą, Pirmosios instancijos teismas toliau teisingai nagrinėjo DP AG pareikštą kaltinimą dėl Komisijos taikyto metodo apskaičiuojant galimą perviršinę kompensaciją pagal trečiąją Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* suformuluotą sąlygą, minėtą šio sprendimo 41–43 punktuose.

- ⁹⁴ Atlikęs šį vertinimą, skundžiamo sprendimo 94 punkte Pirmosios instancijos teismas visų pirma pripažino, jog šis metodas, kadangi pagal jį nebuvo patikrinta, ar DP AG nepatyrė kitų papildomų sąnaudų dėl BESP teikimo, neleido teisiniu požiūriu pakankamai užtikrintai konstatuoti tokių papildomų sąnaudų, ir todėl, atsižvelgdamas į Sprendimą *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, nusprendė, kad ginčijamas sprendimas naikintinas.
- ⁹⁵ Šiomis sąlygomis konstatuotina, kad, kaip savo išvados 125–128 punktuose pažymėjo generalinis advokatas, taip Pirmosios instancijos teismas įvertino ginčijamo sprendimo teisėtumą, paisydamas EB 230 straipsnyje jam suteiktos kompetencijos ribų ir atsižvelgdamas į reikšmingą teismų praktiką dėl valstybės pagalbos kvalifikavimo bei teismų praktiką, susijusią su kompensacijomis už BESP įpareigojimus, kurios dalis yra ir Sprendimas *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*.
- ⁹⁶ Taip pat pažymėtina, kad jei jis nagrinėdamas ginčijamą sprendimą būtų atsižvelgęs į kitus tame sprendime nustatytus kriterijus, o taip, BIEK ir UPS teigimu, jis turėjo pasiūlyti, Pirmosios instancijos teismas būtų ir būtų vietoj Komisijos atlikęs nagrinėjimą, kaip jis pats teisingai atkreipė dėmesį skundžiamo sprendimo 95 punkte.
- ⁹⁷ Konstatuotina, kaip pagal nusistovėjusią teismo praktiką, Bendrijos teismai, kontroliuodami Komisijos atliktus kompleksinius ekonominius vertinimus, kaip antai buvo padaryti šioje byloje, turi apsiriboti patikrinimu, ar laikytasi procedūrinių ir motyvavimo taisyklių, ar nustatytos teisingos faktinės aplinkybės ir ar nėra padaryta akivaizdžios vertinimo klaidos arba piktnaudžiauta įgaliojimais (minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 279 punktas ir 2009 m. spalio 6 d. Sprendimo *Glaxo-SmithKline Services ir kt. prieš Komisiją ir kt.*, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P ir C-519/06 P, Rink. p. I-9291, 85 punktas).

- 98 Tai reiškia, kad Pirmosios instancijos teismas neturėjo nagrinėti visų Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* Teisingumo Teismo nustatytų kriterijų, kai konstatavo ginčijamo sprendimo neteisėtumą pagal vieną iš šių sąlygų.
- 99 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, papildomi apeliaciniai skundai atmestini kaip nepagrįsti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 100 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taip pat taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas.
- 101 Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti su pagrindiniu apeliaciniu skundu susijusias bylinėjimosi išlaidas pagal DP AG pateiktus reikalavimus.
- 102 Kalbant apie papildomus apeliacinius skundus, konstatuotina, kad, nors BIEK ir UPS pralaimėjo bylą, savo atsiliepime į šiuos apeliacinius skundus DP AG neprašė priteisti su jais susijusių bylinėjimosi išlaidų. Tai reiškia, kad kiekviena šalis turi padengti savo su papildomais apeliaciniais skundais susijusias bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti pagrindinį ir papildomus apeliacinius skundus.**
2. **Europos Komisija padengia savo ir *Deutsche Post AG* bylinėjimosi išlaidas, patirtas dėl pagrindinio apeliacinio skundo.**
3. ***Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV* ir *UPS Europe SA* padengia savo bylinėjimosi išlaidas, patirtas dėl pagrindinio apeliacinį skundo.**
4. ***Deutsche Post AG*, *Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV* ir *UPS Europe SA* padengia savo bylinėjimosi išlaidas, patirtas dėl papildomų apeliacinių skundų.**
5. **Vokietijos Federacinė Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.